

Odlišný

Naše třída je průměrná. Chodí do ní dohromady 30 žáků, 16 dívek a 14 chlapců. Všichni jsme narozeni v letech 2005 nebo 2006. V naší kmenové učebně stojí 16 lavic. Ve čtrnácti z nich sedí dvě osoby a ve dvou sedí jen jeden člověk. Jeden z těch dvou jsem já. Jmenuji se David, je mi čtrnáct let a mám Aspergerův syndrom, což je ten důvod, proč sedím sám. Nesnesu, když se někdo vyskytuje v takové blízkosti, jako je to v lavici vždycky. Co jsem se o ostatních už naučil je fakt, že nikdy nevíte, co udělají. Neřídí se žádnými pravidly, jen vidět všechno to porušování, všechen ten hluk, bývá k nesnesení. Nemám rád, když někdo mění zaběhnutý řád, ale už se mi párkrát stalo, že se to nakonec nevyvinulo tak špatně, jak jsem předpokládal, a jednu takovou situaci vám teď popíšu.

Stalo se to před 3 měsíci a 16 dny. Ráno jsem vstal, nasnídal se, převléknul se, vyčistil si zuby a ustlal si postel. Po vykonání všech těchto úkonů ve správném pořadí jsem se vydal do školy. V šatně jsem si přezul boty. Přesunul jsem se do třídy, kde jsem se usadil na svou židli přímo před katedrou. Na tomto místě sedím již od prvního dne mé první třídy. Přesně v 8.00 do třídy vešel pan učitel Přeučil a já jsem se postavil. Pan Přeučil nás pozdravil, všichni jsme si znovu sedli. Děláme to tak každý den. Pan Přeučil nás učí dějepis. Z dějepisu mám samé jedničky. Pamatování dat mi přijde velmi jednoduché. Pan Přeučil ten den přednášel o husitech. V jeho výkladu jsem nenašel žádnou chybu, takže jsem jej nemohl na žádnou upozornit. Hodina skončila v 8.45. Zvedl jsem se a došel si na záchod. Nachystal jsem si pomůcky na příští hodinu, matematiku, a znovu aplikoval stejný postup jako první hodinu.

V osmé minutě druhé vyučovací hodiny jsme dostali za úkol vypočítat rovnici z tabule. Opsal jsem si ji do sešitu a za minutu a deset sekund jsem měl výsledek. Bylo to $x=78$. Přihlásil jsem se. Pan učitel mi naznačil, že mám jít k němu. To se mi nelíbilo, v hodině se přeci nevstává. Pan učitel mi pokynul ještě jednou. Pochopil jsem, že on za mnou asi nechce přijít. Vstal jsem. Přišel jsem k panu učiteli. Ten se mě potichu zeptal: „Kde máš sešit?“ Byl jsem zmatený. O sešitu předtím nic neříkal. To je další vlastnost ostatních lidí, nevyjadřují se přesně a čekají od vás, že budete vědět, co tím mysleli oni. V tomto ohledu je téměř vždy zklamání. Učitel otázku zopakoval. Díval jsem se na podlahu a zakryl jsem si uši. Báł jsem se, co přijde. Porušil jsem pravidlo o nevstávání a očividně se po mně čekalo, že si přinesu sešit. Učitel na mě přestal mluvit a sám si zašel pro můj sešit. Další špatná věc – neberu si cizí věci. Pak jsem si ale vzpomněl na to, co mi minule říkala mamka. Učitel je výjimka. Učiteli to musím dovolit, pracuje tímto způsobem. Přesto se tento den nevyvíjel vůbec dobře.

„Máš to zase dobře,“ řekl mi pan učitel, „neuvažoval bys o účasti v Matematickém klokanovi?“ Zeptal jsem se, jakého klokanu má na mysli a doplnil k tomu všechno, co o nich vím. Zpoza mě se ozval smích. Jonáš prohlásil: „No kámo, Dave už se zase předvádí. Neměli bychom mu názorně ukázat, že na něco takového nejsme zvědaví?“ Nejsem jeho kamarád, takže ta otázka nemohla směřovat na mě. Nikdo mu neodpověděl. Jonáš se otočil na učitele a řekl: „On tu stojí jak tvrdé Y, navíc se zakrytýma ušima dlaněmi, když po něm chcete jen přijít dva metry a přinést s sebou sešit, to ho opravdu chcete poslat na Matematického klokanu? Vždyť má proboha Aspergera.“ Nechápal jsem, kde se v konverzaci vzalo tvrdé Y a jak souvisí s tím klokanem. Co jsem ovšem pochopil bylo, že se na mě Jonáš zlobí. Zase jsem si zakryl uši a rozkřičel se.

Když jsem po nějaké době přestal, uslyšel jsem: „Jonáši, opravdu ho musíš provokovat? A ano, myslím si, že s jeho výsledky stojí za to zkusit Matematického klokanu.“ Začal mluvit Richard. Richard sedí s Jonášem několik let v lavici. Oba hrají fotbal za stejný klub. „Jony, učitel má pravdu, to nebylo nutné. Tyhle poznámky můžou fakt někomu uškodit. Navíc on nemůže za to, že má Aspergerův syndrom, vždyť už se tak narodil! Ty sis snad vybral, jaký budeš?“ Jonáš se díval do stolu. Že by si to taky oblíbil, jako já? Spolužák Jonáš řekl: „Promiň, Davide, bylo to ode mě hnusné.“ Všichni se přejeli očima z Jonáše na mě. To se mi vůbec nelíbilo. Sednul jsem si do svojí lavice. Hodina pokračovala.

Odpoledne si mě přišla mamka vyzvednout. Už věděla o incidentu v matice. Po příchodu domů se o tom bavila s tatškou. Řekla mu: „Jsem tak ráda, že se někdo z Davidovy třídy konečně podíval na situaci jeho očima. Myslela jsem, že si z něj budou utahovat snad věčně.“ Tatka přikývl.